

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J.S.** bývajúceho v N. proti žalovanej **M.H.**, bývajúcej v N., zastúpenej Mgr. E.S., advokátkou so sídlom v N., v konaní o návrhu žalovanej na **povolenie obnovy konania** vo veci určenia neplatnosti darovacej zmluvy vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp.zn. 4 C 39/1999, na dovolanie žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. septembra 2009, sp. zn. 5 Co 135/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a.**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

V rozhodnutiach o návrhu na obnovu konania je potrebné označovať účastníkov podľa ich procesného postavenia v pôvodnom konaní (vid' R V/68).

Okresný súd Komárno uznesením z 22. apríla 2009 č.k. 10 C 79/2007- 210 zamietol návrh žalovanej na obnovu konania; žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 188,07 € do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalovaná sa domáhala povolenia obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 4 C 39/99, v ktorej bolo rozsudkom Okresného súdu Komárno z 12. augusta 2004 č.k. 4 C 39/1999- 236 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co 268/2004 z 25. januára 2005 určené, že darovacia zmluva uzavretá medzi darkyňou M.S., rod. M.a obdarovanou M.H., rod. S. o prevode nehnuteľností vedených na LV č. X.pre k. ú. N. ako parcela číslo X.- zastavaná plocha o výmere 894 m², parcela číslo X. - záhrada

o výmere 1654 m², parcela číslo X. - zastavaná plocha o výmere 27 m², dom súpisné číslo X. na parcele číslo X. a garáž na parcele číslo X. v podiele 1/2 k celku, je neplatná. V návrhu uviedla, že „v mesiaci apríl 2007 sa žalovaná od M.H. rod P. dozvedela nové skutočnosti“, ktoré bez vlastnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, ktoré by jej mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Tvrdila, že nehnuteľnosti netvorili súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov O.S. a jeho manželky M.S. rod. M., pretože boli nadobudnuté z náhrady povodňou poškodenej nehnuteľnosti - domu, ktorý do výlučného vlastníctva nadobudol dedením O.S.: Pokiaľ O.S. žiadal, aby bol dom zapísaný do podielového spoluvlastníctva s jeho manželkou, išlo o faktické darovanie v podiele ½ z majetku výlučne patriaceho jednému z manželov. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Žalovaná neprodukovala žiadne nové dôkazy, ktoré by už nepredložila súdu v pôvodnom konaní. Uzavrel, že čestné prehlásenie svedkyne M.H. z 23. apríla 2007, neobsahuje žiadnu novú skutočnosť, ktorá by nemohla súdu známa v pôvodnom konaní. Uvedená svedkyňa vypočutá súdom 25. septembra 2008 nepotvrdila, že prehlásenie urobila a navyše ani neovláda úradný jazyk, v ktorom bolo prehlásenie spísané. Pre nenaplnenie dôvodov v zmysle § 228 O.s.p. návrh žalovanej na obnovu konania zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Nitre uznesením z 30. septembra 2009 sp. zn. 5 Co 135/2009 uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Návrh na obnovu konania žalovaná odôvodnila podľa ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p., v zmysle ktorého právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy môžu byť dôvodom obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia len vtedy, ak ich účastník, ktorý obnovu navrhuje, nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní (sú pre účastníka v porovnaní s pôvodným konaním „nové“) a súčasne môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie. Nový dôkaz je spôsobilým dôvodom obnovy vtedy, ak je ním možné preukázať právne rozhodnú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre navrhovateľa (obnovy) priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Odvolací súd dospel k záveru, že z dokladov, ktoré žalovaná pripojila k návrhu na povolenie obnovy konania, a to najmä z kúpnopredajnej zmluvy uzavretej 26. mája 1953, ako aj z

pozemnoknižnej vložky č. X.. kat. úz. N. jednoznačne vyplýva, že rodičia účastníkov konania O.S. a jeho manželka M.S. ako kupujúci odkúpili od predávajúceho - Obec N., nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v kat. území obce N., ktorá bola zapísaná vo vložke ako parcela číslo X. (námestie) za kúpnu cenu 9 182 Kčs, pričom každý z kupujúcich predmetnú nehnuteľnosť kúpil v čiastke jedna $\frac{1}{2}$ -ica. Konštatoval, že z týchto dôkazov vychádzali pri svojom rozhodovaní o určenie neplatnosti darovacej zmluvy aj súdy v pôvodnom konaní, z ktorých bolo jednoznačne preukázané, že uvedená nehnuteľnosť sa od účinnosti Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb., platného od 1. apríla 1964, stala bezpodielovým spoluvlastníctvom manželov a vzťahovali sa na ňu primerane ustanovenia o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Mal za to, že v konaní vôbec nebolo preukázané, že by dom rodičov účastníkov konania súpisné číslo X., kat. úz. N. bol postavený na obcou pridelenom pozemku v roku 1959, prípadne že by nehnuteľnosti boli nadobudnuté z prostriedkov, ktoré netvorili bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, čo nepotvrdila ani navrhovaná svedkyňa. Žalovanou navrhovaný dôkaz na povolenie obnovy konania (výsluchom svedkyne M.H.), ktorý bol súdom realizovaný, nemohol privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na obnovu konania zodpovedá ustanoveniam § 157 ods. 2 a 3 O.s.p. Vecná nesprávnosť rozsudku súdu, na ktorú sa žalovaná odvolávala, nemôže byť dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. Dôvodom na zrušenie napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa neboli ani žalovanou namietané nesprávnosti procesného postupu súdu prvého stupňa, pretože nešlo o vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 212 ods. 3 O.s.p. K námietke žalovanej, že ju súd prvého stupňa mal upovedomiť o tom, že nemieni akceptovať žiadosť jej právnej zástupkyne o odročenie výsluchu svedkyne M.H. uviedol, že účastníci konania a ich právni zástupcovia boli upovedomení o termíne výsluchu svedkyne a žiaden z nich sa nemohol spoliehať na to, že súd musí zrušiť termín výsluchu, keďže jedine súd posudzuje vážnosť dôvodov na odročenie pojednávania, a teda aj výsluchu svedka (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Za dôvodnú odvolací súd nepovažoval ani námietku žalovanej, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal s plnomocenstvom žalobcu pre jeho právnu zástupkyňu JUDr. B.T., pretože táto predložila plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu v tomto konaní z 11. júna 2007 súdu prvého stupňa 14. júna 2007, o čom svedčí úradný záznam o nazretí JUDr. B.T. do súdneho spisu a žalovaná nespochybnila toto splnomocnenie len na základe svojich subjektívnych úvah o tom, že splnomocnenie nepodpísal žalobca.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla dovolaním napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Jeho prípustnosť (i dôvodnosť) odôvodnila v zmysle § 237 písm. b/ a f/ O.s.p. (t.j. ten kto v konaní vystupoval nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a postupom súdu sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom). Namietala, že **1/** súd prvého stupňa v konaní postupoval v rozpore s § 118 ods. 1,2 O.s.p., keď na pojednávaní 1. apríla 2009 neoboznámil účastníkov s výsledkami prípravy pojednávania podľa § 118 ods. 2 O.s.p. Pritom ide o striktné zákonom stanovený postup súdu nepripúšťajúci výnimky ani alternatívy, ktorý je prevenciou proti „prekvapivým rozhodnutiam“, jeho nedodržaním boli porušené základne procesné pravidlá žalovanej ako účastníčky konania – predložiť a navrhnúť súdu iné dôkazy, ak by účastníci konania boli oboznámení s „právnym posúdením dôkazu“ - výsluchom svedkyne M.H., významným pre rozhodnutie súdu. Uvedené pochybenie nebolo odstránené ani odvolacím súdom. V rozpore so zásadou dvojinštančnosti (pri zmene právnej kvalifikácie) postupoval Krajský súd v Nitre i v pôvodnom konaní vedenom pod sp.zn. 6 Co 268/2004; **2/** k odňatiu možnosti (žalovanej) konať pred súdom došlo v dôsledku vykonania dôkazu súdom prvého stupňa výsluchom svedkyne M.H. o ktorom právna zástupkyňa žalovanej nebola oboznámená, výsluchu sa nezúčastnila a nemala možnosť klásť svedkyňi otázky i keď návrh žalovanej na odročenie vykonania tohto dôkazu pre zdravotný stav svedkyne súd (na základe telefonickej informácie asistentky sudkyne oznámenej právnej zástupkyňi žalovanej) najprv akceptoval; **3/** vykonanie dôkazu – osobný telefonický kontakt súdu s lekárom svedkyne ohľadne zistenia, či jej zdravotný stav umožňuje vykonať výsluch, je v rozpore s § 40 O.s.p. a zároveň excesom z pravidiel určených pre dokazovanie v tretej časti, hlava II O.s.p.(§ 120 ods. 1 O.s.p. a § 122 O.s.p), zdravotná nespôsobilosť na výsluch svedkyne bola viackrát deklarovaná; **4/** súdy sa nevysporiadali s námietkou „nehodnosti“ podpisu žalobcu na plnej moci udelenej jeho právnej zástupkyňi v tomto konaní, čo zakladá vadu konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p.; **5/** odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou dovolateľky týkajúcou sa faktického darovania, resp. vydržania medzi darkyňou a jej nebohým manželom počas jeho života a akceptovaním podielového spoluvlastníctva darkyne a jej manžela v dedičskom konaní po darkyni, v tejto časti sa súdy nevysporiadali s vykonaným dokazovaním ako aj podaným odvolaním v rámci odôvodnenia rozhodnutia, čím došlo k narušeniu práva na úplné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia ako súčasti práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; **6/** pre povolenie obnovy konania stačí, že sa javí pravdepodobným, že skutočnosť, rozhodnutia a dôkazy môžu privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie, nie je potrebné,

aby súd v tomto smere dospel k celkom bezpečnému záveru.

Žalobca nevyužil právo vyjadriť sa k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Pri posudzovaní prípustnosti dovolania vychádzal dovolací súd z toho, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok osobitne upravuje prípady, kedy je prípustné dovolanie smerujúce proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (viď § 237 O.s.p.), kedy je tento opravný prostriedok prípustný proti rozsudku odvolacieho súdu (viď § 238 O.s.p.) a kedy je prípustný proti uzneseniu odvolacieho súdu (viď § 239 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, preto (odhliadnuc od prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. – k tomu viď ďalej) pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V preskúmvanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa. Napadnuté (potvrdzujúce) uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., preto dovolanie proti nemu v zmysle týchto ustanovení nie je procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa §239 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p.

Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolateľka netvrdí, že by konanie bolo postihnuté vadou konania v zmysle § 237 písm. a/, c/, d/, e/ a g/ O.s.p. a vada tejto povahy ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; namieta však, že konanie trpí vadou v zmysle § 237 písm. b/ a f/ O.s.p., (t.j. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom).

1. Dovolateľkou namietaná vada podľa § 237 písm. b/ O.s.p. mala spočívať v „nezhodnosti“ podpisov na procesnom plnomocenstve žalobcu udelenom jeho právnej zástupkyňi oproti podpisu na ostatných písomnostiach v konaní.

Dovolací súd vo všeobecnosti zdôrazňuje, že účastník konania sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom ktorého si zvolí (§ 24 O.s.p.). Ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta, ktorému za tým účelom udelí plnomocenstvo (§ 25 ods.1 O.s.p.). Plná moc je osvedčením o existencii a rozsahu zástupcovho oprávnenia voči tretím osobám. Procesnou plnou mocou zástupca účastníka konania osvedčuje existenciu a rozsah zastúpenia, t.j. svoje oprávnenie vystupovať v mene účastníka konania voči súdu. Podľa procesného práva k plnej moci sa vyžaduje listina, ktorá preukazuje zastúpenie. Listina (tzv. dôkazná listina) nemusí obsahovať zmluvu, ktorá bola uzavretá medzi zastúpeným a zástupcom, ňou sa totiž preukazuje len zastúpenie. Plnomocenstvom udeleným pre konanie pred súdom môže byť každá listina účastníkom vlastnoručne podpísaná, ak je z nej vidieť vôľu účastníka, aby bol určitou osobou zastupovaný (R 56/69). Nedostatok plnej moci je odstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky konania (§ 103 O.s.p., § 104 O.s.p.), pokiaľ nedôjde k jeho odstráneniu súd v konaní pokračuje len s účastníkom konania. Prípadný nedostatok procesnej plnej moci na stane procesne spôsobilého účastníka konania sám o sebe nie je spôsobilý založiť vadu konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p.

Naproti tomu nedostatok procesnej spôsobilosti účastníka konania (spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať procesné práva a povinnosti) bez riadneho zastúpenia je vadou, na ktorú dopadá § 237 písm. c/ O.s.p. K vade takejto povahy v danom prípade nedošlo. Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. V sporovom konaní zákon za účastníkov konania označuje žalobcu a žalovaného (§ 90 O.s.p.); žalobcom je ten, kto podal žalobu a žalovaným ten, koho žalobca v žalobe za žalovaného označil, a to bez ohľadu na to, či takto označený žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (t.j. či mu svedčí hmotnoprávna vecná pasívna legitímácia). Spôsobilosti byť účastníkom zodpovedá spôsobilosť mať práva a povinnosti v zmysle § 7 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) a § 8 OZ (t.j. právna subjektivita a spôsobilosť na právne úkony). Okamihom narodenia má každá fyzická osoba spôsobilosť na práva a povinnosti (právnu subjektivitu), smrťou právna subjektivita fyzickej osoby zaniká. Spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Žalobcovi ako dospelaj a žijúcej fyzickej osobe zákon priznáva právnu subjektivitu, jej pozbavenie alebo obmedzenie nebolo preukázané žiadnym súdnym rozhodnutím, preto je potrebné vychádzať zo stavu, že tento

má aj spôsobilosť byť účastníkom občianskeho súdneho konania (§ 19 O.s.p.). Z uvedených dôvodov konanie netrpí vadou podľa § 237 písm. b/ O.s.p.

2. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania.

Podstatná časť námietok v dovolaní zastrešuje záver žalovanej, že jej v konaní bolo upreté právo na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa

všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

Žalovaná namieta postup súdu prvého stupňa, ktorý na pojednávaní 1. apríla 2009 postupoval v rozpore s § 118 ods. 1,2 O.s.p., keď účastníkov konania neoboznámil s výsledkami prípravy pojednávania, najmä o tom, či žalovanou označený dôkaz výsluchom svedkyne považuje za (ne)sporný, v kontexte tohto nepredvídateľného postupu súdu žalovanej zabránil označiť alebo predložiť iné dôkazy, preukazujúce dôvodnosť jej návrhu.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu. Právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci [§ 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.]. Žalovaná práve týmto zákonným ustanovením odôvodnila návrh na obnovu konania.

Skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy môžu byť dôvodom obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia len vtedy, ak ich účastník, ktorý obnovu navrhuje, nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní (sú pre účastníka v porovnaní s pôvodným konaním "nové") a súčasne môže pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Návrh na obnovu konania musí v takom prípade obsahovať označenie dôkazov, ktorými sa má dôvodnosť preukazovať. Konanie o návrhu na obnovu má dve štádia 1/ súd musí rozhodnúť, či obnovu konania pripúšťa (povoľuje) – tzv. iudicium rescindens, a ak ju pripustí, 2/ musí rozhodnúť vo veci samej - tzv. iudicium rescissorium. V štádiu iudicium rescindens súd skúma splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania (t.j. či je návrh podaný včas, či smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova prípustná a či sa opiera o zákonný dôvod). Keď súd obnovu konania povolí v ďalšom štádiu iudicium rescissorium koná o veci samej.

Pre konanie o obnove konania platia primerane ustanovenia o konaní v prvom stupni (§ 232 ods. 2 O.s.p.). O prípustnosti (povolení) obnovy konania tzv. iudicium rescindens súd rozhoduje na pojednávaní. Podľa ustanovenia § 118 ods. 1,2 O.s.p. po začatí pojednávania účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a predseda senátu alebo samosudca oznámi výsledky prípravy pojednávania. Po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

Novelizácia Občianskeho súdneho poriadku, vykonaná zákonom č. 384/2008 Z.z., vzťahujúca sa na posudzovaný prípad, s účinnosťou od 15. októbra 2008, vniesla do občianskeho súdneho konania nové inštitúty v postupe súdu, medzi ktoré patrí povinnosť vymedzenia zhodných, resp. sporných skutkových tvrdení účastníkov a vymedzenia rozsahu dokazovania z navrhnutých dôkazov. Dôvodová správa k zákonu č. 384/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov k ustanoveniu § 118 O.s.p. uvádza, že z dôvodu predvídateľnosti postupu súdu a tým aj posilnenia práva na spravodlivý súdny proces sa upravuje postup sudcu vo vzťahu k nesporným skutočnostiam a sporným skutočnostiam. Zavedený čiastočne kontradiktórny proces zároveň odôvodňuje vyššiu ochranu účastníkov konania tým, že sudca usmerní účastníkov konania o rozsahu dokazovania, ktoré mieni vykonať. Tým sa môžu minimalizovať stavy tzv. opomenutých návrhov na dokazovanie zo strany účastníkov.

Občiansky súdny poriadok má ambíciu stáť na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľne je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní, čomu zodpovedá stanovenie povinnosti súdu podrobnejšie a jednoznačnejšie informovať účastníkov konania o výsledkoch prípravy pojednávania.

Zo zápisnice o pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočneného 1. apríla 2009 (č.l. 200 až 205 spisu) vyplýva, že po zistení prítomnosti žalovanej, jej právnej zástupkyne a právnej zástupkyne žalobcu, ktorá ospravedlnila neúčast' žalobcu na pojednávaní a požiadala, aby konanie prebehlo v jeho neprítomnosti, súd rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti

žalobcu. Následne právna zástupkyňa žalovanej predniesla návrh na obnovu konania, k tomuto sa vyjadrila žalovaná i právna zástupkyňa žalobcu. Právna zástupkyňa žalovanej predložila súdu svoje návrhy na vykonanie dokazovania (žalovaným napísanú časť kúpnej zmluvy, ktorú uviedla ako koncept kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi O.S. a manželkou M. na strane predávajúcich na preukázanie skutočnosti, že žalobca mal vedomosť o tom, že rodičia darovanú nehnuteľnosť vlastnili v podielovom spoluvlastníctve) a predniesla ďalšie vyjadrenia. K veci podali rozširujúce stanoviska právni zástupcovia účastníkov konania. Súd vykonal dokazovanie prečítaním listín a to písomným návrhom zo spisu sp. zn. 4 C 39/99, LV č. X. pre k.ú. N., darovacou zmluvou na čl. 8-10, úmrtným listom O.S., pkn. vl. č. X. pre k.ú. N. na čl. 164, osvedčením o dedičstve D 1201/97 po nebohom O.S. na čl. 165-166, kópiou spisu Katastrálneho úradu v B. Správy katastra K. V X. na čl. 175-193, rozsudkom OS Komárno na čl. 236-146, rozsudkom KS v Nitre 6Co 268/2004-268, návrhom na obnovu konania, kúpnu zmluvu na čl. 7-9, vyhlásením svedkyne M.H. na čl. 14, notársku zápisnicu či. 114-115, zápisnicou o výsluchu svedkyne na čl. 147-150. K vykonaným dôkazom žalovaná, jej právna zástupkyňa a právna zástupkyňa žalobcu nemali pripomienky. Po poučení súdom v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. právna zástupkyňa žalovanej navrhla, aby súd uložil žalobcovi povinnosť založiť do spisu overenú kópiu dokladu - rukopis žalobcu. Právna zástupkyňa žalobcu nenavrhl doplniť dokazovanie. Následne súd vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozhodnutia na 22. apríla 2009. Zo zápisnice o pojednávaní z 1. apríla 2009 nevyplýva, aby súd postupoval v súlade s § 118 ods. 2 O.s.p. Úlohou dovolacieho súdu bolo posúdiť, či porušenie tejto povinnosti súdom malo za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

Ustanovenie § 118 O.s.p. upravuje obligatórnu a fakultatívnu činnosť súdu po začatí pojednávania. Po začatí pojednávania sú účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy (žalobný návrh i obranu proti nemu). Následne je súd povinný uviesť, ktoré pre konanie zásadné skutočnosti (právne významné skutkové tvrdenia účastníkov) považuje za sporné, ktoré nie a ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nevykoná. Ďalší postup v konaní závisí od úvahy súdu. Jedným z princípov, na ktorých je postavené občianske súdne konanie je princíp jednotnosti (nepretržitosti) konania, ktorý znamená, že konanie tvorí od momentu svojho začatia až do vydania rozhodnutia jeden celok, v ktorom neexistuje záväzne stanovený postup procesných úkonov. Významným aspektom princípu jednotnosti konania je skutočnosť, že účastníkovi nemožno brániť, aby svoje návrhy, nové tvrdenia a dôkazy prednášal kedykoľvek počas konania. Medze tohto princípu sú vymedzené s prihliadnutím na

efektívnosť, rýchlosť a hospodárnosť konania a tiež motiváciu účastníkov konania k väčšej procesnej aktivite, čoho obsahom je protikladný princíp - princíp koncentračný (princíp zákonného poriadku). Vo svojej čistej podobe tento princíp znamená, že sa konanie rozpadá do určitých procesných štádií, v ktorých je nutné uskutočniť konkrétne procesné úkony vymedzené pre dané štádium pod sankciou (preklúziou ich právnych následkov). Prvky koncentrácie majú za cieľ zrýchliť a zefektívniť priebeh procesu. Ustanovenia § 118 ods. 1 a 2 O.s.p. (mimo iného napr. aj § 105 ods. 1 O.s.p- námietka miestnej príslušnosti, § 120 ods. 4 O.s.p. – návrh na doplnenie dokazovania) sú normatívnym vyjadrením tejto zásady. Každú zásadu konania je však potrebné vykladať systémovo vzhľadom na účel konania ako celok (§ 1 O.s.p.), prihliadať na osobitné okolnosti prejednávanej veci, pri rešpektovaní princípu rovnosti. Je preto vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, aké dôsledky majú (prípadné) procesné nedostatky, ku ktorým došlo v občianskom súdnom konaní v postupe súdov (viď II. ÚS 264/2006). Cieľom ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť účastníkov už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zjednodušiť a zrýchliť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré podľa názoru súdu sú buď nesporné alebo právne bezvýznamné.

V konkrétnom prípade bolo úlohou súdov posúdiť, či návrh na obnovu konania spĺňa podmienky jeho prípustnosti, t.j. či je návrh podaný včas, či smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova prípustná a či sa opiera o zákonný dôvod. V posledne uvádzanom predpoklade bolo úlohou súdu zistiť, či v návrhu označený dôkaz výsluchom svedkyne M.H. (ne)mohla žalovaná bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní a či takýto dôkaz (ne)môže privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Prvostupňový, rovnako tak odvolací súd dospeli k záveru, že uvedený dôkaz - výsluch svedkyne (vychádzajúc z obsahu písomného vyhlásenia svedkyne z 23. apríla 2007 čl. 14 spisu) nemôže privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre žalovanú, pretože skutočnosti, ktoré mala výpoveď svedkyne preukázať boli súdom v pôvodnom konaní známe a preukázané. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd je návrhom na obnovu konania viazaný. Vzhľadom na uvedené povinnosťou súdov ale ani právom žalovanej v I. etape obnovy konania - tzv. *iudicium rescindens* nebolo zisťovať a vyhľadávať alebo navrhovať ďalšie dôkazy zakladajúce dôvodnosť (opodstatnenosť) návrhu, t.j. iné než v návrhu označené (ďalšie) dôkazy, ktoré prípadne žalovaná bez svojho zavinenia nemohla predložiť a ktoré by pre ňu privodili priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Nad rámec toho súd

prvého stupňa na pojednávaní 1. apríla 2009 vytvoril dovolateľke dostatočnú procesnú možnosť argumentovať i predkladať aj ďalšie najmä listinné dôkazy (zo spisu Okresného súdu Komárno sp.zn. 4 C 39/1999 - vid' čl. 204 spisu), ktorými mala byť preukazovaná dôvodnosť návrhu na obnovu konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. t. j. nie len označený dôkaz výsluchom svedkyne. Dovolateľka sa mýli, ak sa domnieva, že povinnosťou súdu bolo „právne zhodnotiť“ ňou označený dôkaz vo vzťahu k (ne)úspešnosti návrhu na obnovu konania – vo fáze povolenia obnovy konania (tzv. iudicium rescindens), takýto právny záver je totiž vlastný samotnému rozhodnutiu o (ne)pripustení obnovy konania, nie však v postupe súdu v zmysle § 118 ods. O.s.p. sledujúceho cieľ efektívneho priebehu konania smerujúceho k právne relevantným okolnostiam (prípadne i sporným) – ohľade splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania (t.j. či je návrh podaný včas, či smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova prípustná a či sa opiera o zákonný dôvod). V kontexte uvedeného dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú námietku dovolateľky o povinnosti súdu vytvoriť žalovanej procesnú možnosť predkladať súdu iné (nové, ďalšie) dôkazy zakladajúce dôvodnosť návrhu na obnovu konania v zmysle uplatneného dôvodu - §220 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Vzhľadom na viazanosť súdu návrhom, by takýto postup prichádzal do úvahy až pripustením zmeny pôvodného návrhu, prípadne podaním nového návrhu. Dovolací súd nezistil, aby namietaným postupom súdu prvého stupňa bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom. Mimo rámca prieskumnej činnosti dovolacieho súdu v tomto dovolacom konaní je námietka dovolateľky o porušení zásady dvojinstančnosti (pri zmene právnej kvalifikácie) Krajským súdom v Nitre v konaní vedenom pod sp.zn. 6 Co 268/2004 (v inej veci); dovolanie žalovanej v tejto veci smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu sp.zn. 5 Co 135/2009.

K námietkam dovolateľky pod bodom 2/, 3/, 5/ a 6/ dovolania treba tiež uviesť:

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa 25. septembra 2008 vypočul svedkyňu M.H.:v mieste jej pobytu. O tomto procesnom úkone bola upovedomená právna zástupkyňa žalovanej 5. septembra 2009 (vid' doručienka na čl. 129 spisu), ktorá žiadala odložiť vykonanie úkonu podaním z 25. septembra 2008 pre zhoršený stav svedkyne (čl. 141 spisu). Dovolací súd zdôrazňuje, že povinnosťou účastníkov konania je prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania (§ 101 ods. 1 O.s.p.). Vykonanie (zaznamenanie) procesného úkonu alebo vykonanie dôkazu v konaní patrí súdu, nie účastníkom konania. Súd rozhoduje o tom, či a akým spôsobom určitý dôkaz vykoná (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 122 O.s.p.). Za týmto účelom

je oprávnený pripraviť si príslušné podklady, ktorými po stránke technickej i právnej zabezpečí úspešnú realizáciu úkonu v súlade s právnou úpravou. Do tohto rámca je potrebné zahrnúť i prípadnú telefonickú komunikáciu súdu s ošetrovateľom ohľadne aktuálnej zdravotnej dispozície osoby, ktorá má byť účastníka procesného úkonu súdu. Pokiaľ by žalovaná aj dôvodne (z hľadiska zdravotného stavu svedkyne) žiadala odloženie vykonania dôkazu nariadeného súdom, bolo na úvahe súdu, či takýto návrh akceptuje. Súd totiž nie je viazaný návrhmi účastníkov konania, či a akým spôsobom dôkaz vykoná. Účastníkom konania vždy prislúcha právo vyjadriť sa k vykonanému dôkazu (§ 123 O.s.p.). Z obsahu spisu nevyplýva, aby súd zrušil vykonanie dôkazu nariadeného výsluchom svedkyne M.H. rod. P.. Účasť žalovanej na úkone i obsah zápisnice o jeho vykonaní z 25. septembra 2008 (čl. 147 až čl. 150 spisu) nepotvrďuje tvrdenie žalovanej o jeho zrušení súdom. V zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Obsah spisu pritom nedáva podklad ani na záver, aby právna zástupkyňa žalovanej v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. požiadala z dôležitého dôvodu o odloženie vykonania dôkazu. Súd prvého stupňa vykonal dôkaz výsluchom svedkyne bez účasti právnej zástupkyne žalovanej v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p., z tohto dôvodu nedošlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom.

Pokiaľ žalovaná namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z hľadiska vysporiadania sa s jej odvolacími námietkami, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, a to ani podľa § 237 O.s.p. (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 111/98, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2010 sp.zn. I. ÚS 184/2010). Nad rámec uvedeného dovolací súd zdôrazňuje, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo žalovanej na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Z obsahového hľadiska je zrejmé, že odvolací súd tieto námietky odvolateľky nielenže zapracoval do svojho rozhodnutia (uviedol ich na strane 4 až 6 odôvodnenia rozhodnutia), ale sa s jej odvolacími námietkami z pohľadu skúmania zákonných podmienok povolenia obnovy konania aj zaoberal (viď text odôvodnenia napadnutého rozhodnutia strana 7 až 11 odôvodnenia). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje nielen vysvetlenie skutkových zistení a záverov, ku ktorým dospel odvolací súd, ale tiež primerané právne posúdenie týchto záverov. Pokiaľ vysvetlenie posúdenia týchto námietok zo strany odvolacieho súdu vo svetle rozhodných zistení konštatujúcich nesplnenie podmienok pre pripustenie obnovy konania nepovažuje žalovaná za úplné, presvedčivé, či správne ide o okolnosť majúcu prípadný význam z hľadiska správneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľkou namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia ktorá by viedla k porušeniu práv na spravodlivé súdne konanie nebola dovolacím súdom zistená.

3. Pokiaľ dovolateľka námietkami (o správnosti posúdenia formy majetkového vlastníctva daryne a jej manžela a tiež splnenia podmienok obnovy konania) mienila namietat, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil

nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia dovolateľky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení otázky, či navrhnutý dôkaz (ne)môže privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie a teda či súd správne aplikoval § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. boli prípadne aj opodstatnené, dovolateľkou vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovanej v zmysle § 239 O.s.p. procesne neprípustné a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť ani z § 237 O.s.p. So zreteľom na to jej mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. novembra 2010

JUDr. Daniela Š v e c o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť:

Hrčková Marta